

KOMÜNİST BİRLİK

Türkiyeli Komünistlerin Yayın Organı

Ağustos 1992

BÜTÜN
ÜLKELERİN
İŞÇİLERİ
BİRLEŞİN !

Galiptir Bu Yolda Mağlup

Genel hizmetler işkolunda 40 bine yakın işçi, adım adım hazırladıkları grevlerini büyük bir dayanışma, tutkunluk ve kararlılık içinde sürdürürken, Bakanlar Kurulu'nun kararıyla hak arama kavgalarından kopartıldılar. Ekmeğe ve onur mücadeleleri, sözümona halkın sağlığı tehdit altına giriyor gerekçesiyle Bakanlar Kurulu kararıyla ertelendi.

Ne var ki Belediye-İş üyesi genel hizmet işkolu çalışanlarının bu onurlu mücadelesi onlar için gerçek bir okul oldu, çalışanlar mücadele süreci boyunca gerçek dostlarını ve düşmanlarını tanıdılar.

Belediye işçileri, bu mücadeleleri boyunca her şeyden önce güçlerinin nelere kadir olduğunu öğrendiler. Hayatı yaratanlar, gündelik yaşamı her gün

yeniden ve yeniden üretenler, onlar "yeter gayrı" dediklerinde hayatın hiç de onlarsız yaşanabilir olmadığı gördüler ve gösterdiler. Belediye işçilerinin grevi, stratejik işkolu sınıflandırmasında "genel hizmet işkolunun kazandığı önem" diye dile getirilen gerçeğin ne anlama geldiğini pratikleriyle ortaya koydular.

Belediye işçileri, bu grev mücadelesi sırasında en önemli şeyi, sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışıyla mücadele yürütecek bir sendikal örgüte sahip olma zorunluluğunu öğrendiler. Grev öncesinde ve grev boyunca dillendirdiği tüm radikal söylemine karşın Belediye-İş sendikası merkez yönetimi, çalışanların istemlerini dile getirip savunmakta, haklılığını kamuoyu önünde göstermekte büyük bir acz ve suskunluk içinde kaldı. Bunun faturası da, kaçınılmaz olarak, grev sürecinde ve sonucunda belediye işçilerinin kendilerine keşildi.

Burjuva Demokrasisi Yine Sınıfta Kaldı

Belediye işçilerinin büyük bir kararlılık, özveri ve inançla sürdürdükleri grev, bir gece ansızın "askeri darbe"yle değil, burjuva demokrasisinin şampiyonluğuna soyunmuş DYP-SHP Koalisyon hükümetinin "erteleme kararı"yla son buldu. İşte işçilerin en temel demokratik haklarını kullandıklarında yüzyüze geldikleri gerçek budur. Ekmeğini, onurunu, hakkını korumak isteyen işçi ve emekçilerin karşısına burjuvazi yine yasaklama silahıyla, yine zor silahıyla çıkıyor. "Yaptırmam" diyor. "Benim verdiğimle yetineceksin" diyor. Yetinmezsen, hakkını aramaya kalkarsan, Başbakanın ünlü deyişiyle "meşruiyet içinde çare tükenmiyor". Gelsin grev ertelenmesi, ardından da gelsin özelleştirme, gelsin tenciklik, gelsin açlığa, yoksulluğa, sefaletle mahkumiyet.

Burjuva demokrasisi, onun şampiyonları ve onların bilinçli-bilinçsiz destekçileri bir kez daha sınıfta kaldılar. Zaten ne zaman sınıfı geçtiler ki!

(Devamı 2. sayfada)

(Başararı 1. sayfada)

Belediye işçilerinin grevi Őu gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya koydu: İşçi hareketinin, sendikal mücadelenin, iletişim ve medyanın bu denli geliştiği günümüzde işyeri ya da işkolu düzeyinde kalması gerekiyor; haklılığını ve meşruluğunu genel emekçi kamuoyunda kazanması ve onların bölünmemiş desteğini sağlaması gerekiyor.

Belediye işçilerinin, güçleri, kararlılıkları ve maddi kadrosal olanakları, bu gereklilikleri yerine getirebilecek düzeydeydi. Ne var ki sendikalarının merkez yönetiminin cesaretsiz tutumu, kendilerini kamuoyunda yalnızlığa götürdü. Başarıya ulaşmak için gerekli dayanışmanın örölmesini engelledi. Emek ve demokrasi yanlısı güçlerin birlik içinde kamuoyu oluşturması ve mücadelenin haklılığını dosta-düşmana kabul ettirmesi olanakları kullanılmadı.

İşçilerinin bu grevi yeniden çalışmalarına başlayan DİSK ve genel hizmet işkolundaki sendikası Genel-İş'in niteliğini de açığa çıkardı. Belediye işçileri dün üyesi oldukları, mücadele alanlarına, 1 Mayıs Alanlarına DİSK-Genel-İş flamalarıyla çıktıkları sendikaların halen merkez yönetiminde bulunan Zakir Kayhan'ın İstanbul Ana-

kent Belediyesi işvereni adına sözleşme görüşmelerine katıldığını gördüler. Bugün üyesi oldukları Belediye-İş sendikasında ise DİSK-Aster-İş sendikasının genel başkanı Ayhan Dümen'in çalıştığını ve neler yaptığını gördüler. DİSK'e bağlı iki sendikaların merkez yöneticiliğini yapan bu kişilerin savrulduğu ilkesizlik, tutarsızlık ve işveren vekilliğine soyunma, belediye işçilerine DİSK'in getirildiği noktayı da gösterdi. İşçiler mücadele okulunda ekmek ve onurlarına saldıranları ve onların akıl hocalarını öğrendi. Kör bir sendikal rekabetin yanlışlığının da açık bir göstergesini oluşturan bu gerçek karşısında belediye işçileri asıl olanın sendikal anlayış ve ilkeler olduğu tespitinin altını çizdiler.

Belediye işçileri, grev mücadelesi boyunca sosyal demokrasiyi, emekten yana olduğunu iddia eden SHP'li belediye başkanlarını, demokrasi şampiyonluğuna soyunan koalisyon hükümetinin gerçek niteliğini de öğrendiler. Grev boylarında ekmek ve onur mücadelesi yürüten belediye işçileri, dün seçim meydanlarında alkışladıkları SHP'li politikacıların gerçek yüzlerinin ne olduğunu anladılar.

Yaşam öğretiyor. Mücadele okulu yetiştiriyor.

Grev kırıcı girişimleri engellemeye çalışan işçilere polisin uyguladığı terör, gözaltına alınan 200'ün üzerindeki işçinin varlığı, belediye işçilerine burjuva demokrasinin ne olup-olmadığını parlak nutuklardan ya da uzun söylevlerden çok daha iyi gösterdi. Onların sınıf mücadelesinin okulunda bilinçlenmelerini sağladı.

Belediye işçileri, birlik ve kararlılık içinde yürüttükleri mücadeleden, sendikal önderliğin tutarsızlığı ve burjuvazinin topyekun saldırısı karşısında elle tutulur bir başarı sağlamadan çıkmış gibi göründüler. Ancak açık olan Őu ki bu grev boyunca belediye işçileri hiçbir toplu sözleşme maddesinin kendilerine kazandıramayacağı, bir işçilik-emekçilik yaşamları boyunca yararlanacakları kazanımlar elde ettiler. Sınıf konumlarını ve düşmanlarını öğrendiler. Bir sonraki mücadeleye nasıl hazırlanmaları, nasıl bir önderliğe sahip olmaları, kimleri yanlarına almak için çaba harcamaları gerektiğini öğrendiler.

Grev okulu öğreticidir. Bu okulun başarılı öğrencileri genel hizmet işçileri, verdikleri mücadeleyle dosta düşmana zafere giden yolun mücadeleden geçtiğini bir kez daha gösterdiler. Galiptir bu yolda mağlup gibi görünenler.

Koalisyon Hükümeti'nin "Devlet ve Demokrasi" Anlayışı

Başbakanlık Personel ve Prinsipler Genel Müdürlüğü, 3 Ocak 1992 tarihli Başbakan Süleyman Demirel imzalı devlet anlayışı ile ilgili bir genelgeyi devlet kuruluşları, yüksek öğretim kurumları ve meslek örgütlerine dağıttı. Genelgede, 49'uncu TC Hükümeti'nin programında yer alan devlet anlayışı ve "kamu idaresinde öncelikli önem verilecek hususlar" ayrıntılı olarak açıklanıyor. Seçim mitinglerinde ve daha sonra da yapılan her kademedeki devlet açıklamalarında koalisyonun her iki kanadında da ifade edilen ama özellikle Başbakan Demirel tarafından altı çizilerek vurgulanan "şeffaflık", "açıklık", "babalık" edebiyatının bir resmi belgesi oluyor bu genelge.

• "Devlet yönetimi şeffaf bir yönetim olacaktır."

• "Herkes hakkını arayabilecek, savunabilecek ve haklı olduğu konuda muhakkak surette hakkını alabilecektir."

• "Halka şefkatle, adaletle ve eşit şekilde yaklaşarak onu *korukulardan* uzaklaştırmak esas olacaktır."

• "Herşeyin açık ve herkesin gözü önünde cereyan etmesi, herşeyi hukukun içinde ve mutlaka hukukun üstünlüğü sağlanarak başarmak esas olacaktır."

• "Devlete itibar ve saygınlık kazandırılacaktır."

• "Türkiye'de bir tane hükümet olmayacak, birkaç tane hükümet olmayacak, birden fazla hükümet olma devri son bulacaktır."

Bu ifadeler genelgede aynen alınmıştır. Devlet anlayışına ilişkin açıklamaların özüdür. Tarih olarak genelgeyi biraz gecikmiş olarak ele alıyoruz. Böylesi daha iyi oluyor. İşimiz kolaylaşıyor. Söylenenler, hatta daha ileri giderek belki yapılmak istenenler ile hükümetin pratik uygulamaları arasındaki çelişkileri göstermek ve anlatmak daha kolay olacak.

Genel olarak kamuoyunda ve özellikle 12 Eylül ve ANAP Hükümetlerinin açık, kaba baskı, şiddet ve hukuk dışı uygulamalarından yılmış emekçi yığınlarda yeni bir umutla değişim beklentisi yaratan koalisyon hükümeti, ne yazık ki, çok kısa sürede beklentileri boşa çıkarttı, umutsuzluğa yol açtı. Bu hükümetten beklenen en önemli şey, ekonomik olmaksızın çok demokratikti. 12 Eylül reiminin politik alanda hedeflediği ve gerçekleştirdiği, tekeli devlet kapitalizmine özgü dönüşümler ve yeniden yapılandırılmalar sürecinde, devlet daha çok ve açık biçimde tekellerin hizmetine ve doğrudan denetimine sokulmuş ve bunun için gerekli mekanizmalar kurulmuştu. Yığınların depolitizasyonu ile devlet erki içinde yürütme organının etkinliği artırılmış, sorumsuz Cumhurbaşkanlığı olağanüstü yetkilerle donatılmış, Milli Güvenlik Konseyi'nin hükümet üzerindeki gücü ordunun denetimini kuracak ölçüde güçlendirilmiş, kolluk kuvvetlerine pervasız yetkiler verilmiş, toplumsal katılım olanakları sınırlandırılmıştır. Kısacası, 1982 Anayasası'nın şekillendirdiği açık şiddete dayalı baskıcı ve tekeli devlet uygulamalarının yığınlar üzerinde yarattığı olumsuz tepkilerin öne çıkardığı istemleri popülist bir demagojiyle ifadelendiriyor genelge. Genelgeyle ifade edilenler, aynı zamanda 12 Eylül reiminin getirdiği devlet yapısına ilişkin önemli tespitleri de veriyor dolaylı olarak. "Birkaç tane hükümet olmayacak" deniyor. Bununla 'devlet içinde devlet' olarak ifade edilen hükümetler değişse de sürekliliğini koruyan, uluslararası emperyalist odaklarla bağlantıları olan kontr-gerilla türü örgütlenmelerin varlığı ve etkinliği resmi olarak açıklanmış oluyor. Şimdi koalisyon hükümetinin bir yıla yaklaşan sürede uygulamalarına bir göz atalım:

• Her şey halkın gözü önünde oluyor, her şey açık, hatta bakan gözetiminde: Polis infaz gerçek-

leştirilebiliyor.

• Dergi, gazete, kitap toplama, yasaklama ve gazeteci tutuklama, tutuklama bir yana gazeteci avlama sürüyor.

• İşkenze gündelik uygulama olarak sürüyor.

• Hakkını arayanın haklı ve yasal grevi ereleniyor. Hak verilmiyor. "Dedik dedik de bu kadar da demedik" oluyor. "Olmayan şeyi nasıl verelim" mazeretinin arkasına saklanıyor "Baba".

• Kürt halkı üzerinde şiddet ve baskı politikası yoğunlaşarak sürüyor.

Bütün bunların sonucu da, "açıklık ve dürüstlük esas" alınmadığı için "devlete saygınlık ve itibar" kazandırılmıyor.

"İşlerin devlet katında kayırma, rüşvet ve iltimasla yürütülmesi ortadan kaldırılacak, dürüstlük, eşitlik ve açıklık, işlerin çözümüne hakim ilke olacaktır" dense de bizzat DYP Genel Başkan Vekili Mehmet Dülger tarafından işe alınacaklardan yöneticilerin partiden kart getirmelerini istedikleri açıklanıp kınanıyor. Genelgede sözü edilen "Kamu yönetimine katılımcı demokrasi"nin gereklerine uygun olarak getirilecek yeni yapılanma'nın il ve ilçelerde kurulacak bürokratlarla meslek kuruluşları temsilcilerinden oluşacak danışma kurulu niteliğindeki "meclisler"le halledileceği düşünülüyor. Vali, kaymakam ve diğer devlet görevlilerinin iyi ve etkili çalışmasıyla sorunların üstesinden gelineceği ileri sürülüyor. Buradan bir sonuç çıkıyor. Hükümetin vaat ettiği devlet anlayışı ile bunu gerçekleştirmek için önerdiği çözümler ve yaptığı uygulamalar çelişkili, tutarsız. Ya ne söylediğini bilmiyor, ya da ne yaptığının farkında değil. Yığınların beklentisini ve umutlarını sömürüyor. Neden böyle olduğunu, "devlet ve demokrasi" üzerine daha genel bir değerlendirmeyi daha sonraki yazımıza bırakıyoruz.

Kemal Türkler Anıldı

DİSK ve Türkiye Maden-İş Sendikası eski Genel Başkanı Kemal Türkler, eli kanlı faşist cinayet şebekelerince katledilişinin 12. yılında törenlerle anıldı.

Türkiye Maden-İş Sendikası'nca düzenlenen anma programı sabah Kemal Türkler'in öldürüldüğü yerde yapılan bir toplantıyla başladı.

Daha sonra mezarı başında yapılan konuşmalarla devam eden anma programı gece de Lütfi Kırdar Salonu'nda (eski Spor Sergi Sarayı) yapılan toplantıyla noktalandı.

Onbeş bini aşkın işçi-emekçi ve aydının katıldığı gece "Türkiye Maden-İş Yeniden Sendikal Yaşamda" ana belgisi altında gerçekleştirildi.

Gecede DİSK adına Genel Başkan Kemal Nebioğlu, Türkiye Maden-İş adına Genel Başkan Murat Tokmak ve Kemal Türkler'in eşi, metalüri işçilerinin Sabahat Ablası Sabahat Türkler birer konuşma yaptılar. Coşku dolu, alkışlar ve sloganlarla geçen gece, metalüri işçilerinin Türkiye Maden-İş'i, onun sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışı, DİSK ilkeleri ve mücadeleci sendikal geleneklerimiz doğrultusunda vermiş olduğu sendikal savaşını unutmadıklarının açık bir göstergesi olurken, Türkiye Maden-İş'in bugünkü yöneticilerine de, böylesi bir sendikal savaşım yoluna dönmeleri konusunda uyarı özelliği taşıyordu.

Gecede yoğun alkışlarla izlenen Sabahat Türkler'in konuşmasını okurlarımızın bilgisine sunuyoruz

İşçi sınıfımızın değerli temsilcileri; Kemal Türkler'in kavga arkadaşları; Basın-yayın ve iletişim organlarının değerli men-supları, sanat ve kültür yaşamımızın vefalı ve özverili emekçileri; Anma gecemize katılarak gücümüze güç katan saygıdeğer konuklarımız; Dostlarımız, Yoldaşlarımız;

Kemal Türkler'in, karanlık odaklarca, alçakça katledilişinin 12. yılında, O'nun, salt bir eşi olarak değil, O'nunla yaşamı boyunca, birlikte yürümüş bir kavga ve yürek arkadaşı olarak, hepinizi saygıyla ve coşkuyla selamlıyorum.

Aradan, Kemal Türkler'siz 12 yıl gibi büyük bir zaman geçmesine karşın, herşey o denli taze ve sıcak ki, sanki bu salonda sizleri O'nunla birlikte selamlıyor, bu görkemli geceyi bir anma gecesi değil de, DİSK'in, T.Maden-İŞ'in ve DİSK'e bağlı tüm sendikaların yeniden doğuşunun coşkusunu yaşıyorum.

Gerçekten de, O'nun topıra düşen bedeni, sanki tohum olmuş, acılarla, çilelerle, işkencelerle geçen, 12 uzun yıldan sonra, yeniden yeşerecek, filizler vererek, sizlerle bu salonda ete kemiğe bürünmüş. Bu açıdan, sevincim acılarımı bastırıyor. Artık Kemal Türkler adı, işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın barış, demokrasi ve sosyalizm yolunda bir bayrak, bir ışık oldu diyerek, geleceğe daha bir umutla, daha bir inançla bakıyorum.

Dostların, tarihte yaşanan hiçbir siyasal ve sosyal olay, bir rastlantı değildir. Kemal Türkler'in alçakça katledilişi de bir rastlantı ya da gözü dönmüş bir kaç faşist fanatiğin silahlı saldırısı değildi.

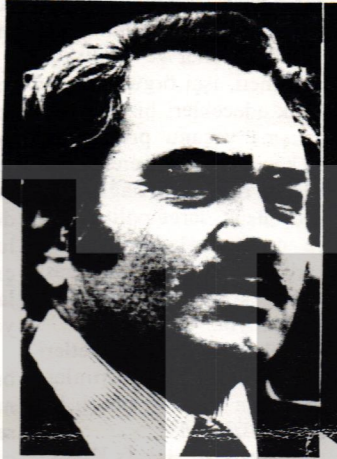
Hedef, tasarlanarak seçilmiş, tetikler, bilinçli olarak çekilmişti. Çünkü, Kemal Türkler, Türkiye'de ilk kez uzlaşmacı ve sarı sendikacılığa savaş açmış, yerine, sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerini temel alan bir sendikal anlayışı getirmişti. Bu anlayışı getirmekle de kalmamış, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nu kurarak, bu görüşün sendikal örgütlü güç durumuna gelmesine önderlik etmiştir.

Türkiye'de, barışa düşman, demokrasiye düşman, işçi sınıfına düşman olanların gözünde, Kemal Türkler'in suçu bununla da sınırlı değildi. O, Türkiye'de işçi sınıfının ilk yığınsal legal sınıf partisi olan Türkiye İşçi Partisi'nin kurucuları arasında yer aldı, sendikal yaşamını işçi sınıfının politik yaşamıyla bütünleştirmiş bir kişiliğe sahipti.

Kemal Türkler adı, demin değindiğim karanlık ve gerici güçlerin hep korkulu rüyası, işçi sınıfı ve tüm emekçi halkın ise umudu, ışığı, alanlara çıkan hasretiydi. Şanlı 15-16 Haziran direnişlerinde, Demokrasi Mitingleri'nde, işçi sınıfının birlik-dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs kutlamalarının Türkiye'de ilk kez ve yığınsal olarak gerçekleşmesinde, DGM Eylemleri'nde hep O'nun adı ve önderliği vardır.

Karanlık güçler, bir şeyi iyi hesap edememişlerdi. Ke-

mal Türkler'in bedenlerinin toprağa düşmesini sinsice ve gizlice tertipleyebilmişlerdi, ama onların inançlarını, düşüncelerini, uğrunda canlarını verdikleri yüce ve soylu savaşımların geleneğini yok edemediler de...

1926-1980

Alinterinin onuru

KEMAL TÜRKLER

Bugün bu salonda Kemal Türkler'i anıyor, O'nun savaşımların geleneğini yaşatabiliyoruz.

Bugün, O'nun kurduğu T.Maden-İş'i, DİSK'i ve bağlı sendikalarını 12 Eylül faşizminin tüm yasaklama, baskı ve hukuk cinayetlerine karşın yeniden sendikal yaşama kazandırabiliyorsak,

Yine sesimizi yükseltip, hasretimizi salonlara, alanlara taşıyabiliyorsak,

Bunlar bile,

Hiçbir gücün bizi yıldıramayacağına, barış, demokrasi

ve özgürlük yolunda verdiği-miz yüce ve soylu savaşımlarımızı durduramayacağına en somut ve canlı kanıtlardır.

Dostlarımız, bugün DİSK ve bağlı sendikalar yeniden sendikal yaşama döndü. Bu uğurda işçi sınıfımızla birlikte onun dostları, yandaşları da büyük bir sinir ve hukuk savaşı verdiler. Bu kazanım, aynı zamanda, tüm Türkiye aydınının, demokrasinin, yurtseverinin de bir prestij savaşıydı. Şimdi bizleri, kazanılan bu savaşta daha büyük bir görev ve sorumluluk bekliyor.

Hedefimiz,

DİSK'in kuruluş amaçlarında da belirtilen, sınıf ve kitle sendikacılığı temelinde, bu prestijimizi korumak ve hatta daha da zenginleştirmek olmalıdır. Emegün niteliği değişmemekle birlikte, değişen dünya koşulları ile bilim ve teknolojinin sunduğu olanakları gözönünde tutan yaratıcı ve üretken bir sendikal politikayı, DİSK'in yeni dönem politikasının ana eksenini yapmalıyız. Dolayısıyla DİSK'in birliğine, savaşımların geleneğine gölge düşürecek girişimlere fırsat vermeye özen göstermeliyiz.

İşte o zaman, Kemal Türkler'i anmaktan da öte, yaşatmış olacağız.

Selam olsun, kendini işçi sınıfına adayanlara!

Selam olsun, bu uğurda can verenlere!

Selam olsun DİSK'i kurarlara, O'nun yolunda savaşanlara ve onu yaşatanlara!

Selam Olsun bu geceye katılarak gücümüze güç katan, beni hiç bir zaman yalnız bırakmayan siz değerli dostlarıma!

"Ekonomik-Sosyal Konsey": Uzlaşmacılığın Açık İtirafı

Tekelcilerin öteden beri savunduğu "Ekonomik-Sosyal Konsey" in kurularak işçi-işveren-hükümet üçlüsünün burada temsil edilmesi talebi, son günlerde Başbakanın ağzından da yenilenir oldu. Gereğesi ise, günün moda olan söylemiyle "Batı demokrasi-lerindeki uygulamalar gibi demokratik toplumsal mutabakatı sağlamak" olarak açıklandı.

24 Temmuz 1992 tarihli Milliyet gazetesi üç büyük işçi konfederasyonunun görüşlerini toplu olarak verdi. Türk-İş ve Hak-İş konfederasyonlar genel başkanlarının ağzından "mevcut yasal durum devam ettiği müddetçe böylesi bir yapılanmanın işlevsiz olacağını" belirterek "genel demokratikleşmeye paralel olarak önerinin ele alınabileceğini" belirttiler. DİSK ise, genel sekreteri Süleyman Çelebi'nin ağzından "öneriyi olumlu bulduğunu, demokratik-toplumsal mutabakat anlayışı çerçevesinde değerlendirdiğini ancak yaptırım gücü olan bir konsey oluşturulması gerektiğini" ifade etti.

Hükümetin, tekelcilerin ve DİSK'in tavrılarının böylesine yakın düşmesi, içinde bulunduğumuz dönemin çarpık gerçeğini gösteriyor. Koalisyon hükümeti, işçi-sendika hareketini kendi programına yedeklemek istiyor. Böylece demokratikleşme söyleminin başarısını toplumsal muhale-

fetin bütününe kabul ettirebileceğini ve süren sözleşmeleri kendi belirlediği oranlarda bitirerek atlatılabileceğini umuyor. Tekelciler ve koalisyon hükümeti, işçi örgütlerini de ortak edecekleri bir ücret ve çalışma yaşamı programını bu konseyden geçirerek, uluslararası rekabet olanağı sağlayan düşük ücret politikasını ve onun sağladığı yüksek kârlılık oranlarını "demokrasi içinde" koruma ve sürdürmeyi planlıyor.

Tekelciler ve hükümetleri kendi sınıfsal yaklaşımları açısından haklı ve tutarlı bir politika izliyorlar.

Türk-İş ve Hak-İş Konfederasyonları da sendikal anlayışları çerçevesinde haklıdır. İktidarı ve işverenleri ürkütmeden ama tabanı da unutmadan davranıyorlar.

Ancak, işçi sınıfımızın sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışının tarihsel mirasının taşıyıcısı konumundaki DİSK, "Konsey" önerisine yaklaşımı ile sendikal mücadele geleneklerimizden olumsuz anlamda radikal bir kopuşu ifadelendiriyor. Sınıf çıkarlarının ve bunların elde edilmesinin yolunun sınıf mücadelesinden, meşru kitlesel çıkışlardan geçtiği gerçeğinin böylesi çıplak ve net inkarını ortaya koyan DİSK'in yaklaşımı, uzun süredir oynanan bir oyunun da geldiği düzlemi gösteriyor. İçinden yönetici ve uzmanları eliyle düzene ye-

deklemek istenen DİSK'te uzlaşmacılığın açıkça ifadelendirilmesi, bu düzlemin hafifsenmemesi gerektiğini gösteriyor.

Sınıf uzlaşmacılığı mı? Sınıf mücadelesi mi? İşçi sendika hareketinin önündeki her uğrakta kendine sorması ve net yanıtlaması gereken bu tarihsel soruya DİSK bugüne kadar verdiği doğru yanıtı terk ediyor. Toplumsal mutabakat anlayışını öne çıkartan yaklaşımıyla sınıf uzlaşmacılığına doğru dümen kırıyor.

Böylesine önemli bir uğrakta öncelikle DİSK içerisindeki sınıf ve kitle sendikacılığı yanlısı sendika yöneticilerine, sendika çalışanlarına ve tabandaki üye aktivistlere büyük görevler düşüyor. DİSK içinde uzlaşmacı anlayışa ve kof radikalizme karşı güncel gelişmeleri kapsayan bir sınıf ve kitle sendikacılığı programıyla donanmış bir sendikal bloklaşma yaratmak, uzlaşmacı yaklaşımlara konfederat ve sendikal organlardan başlayarak karşı çıkmak, sendikal anlayış ve geleneklerimizi öne çıkarmak gerekiyor. Siyasal yaklaşım farklılıklarımızı bilerek ve koruyarak, ama ayrılık noktalarını öne çıkarmaksızın sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışı, DİSK ilkeleri ve mücadeleciler sendikal geleneklerimiz etrafında birleşmek gerekiyor.

Alın terimiz-göz nurumuzun, mücadele ve inancımızın yeniden varettiği DİSK'i özlediğimiz ve hak ettiği yere getirmenin yolu da buradan geçiyor.

(Başı 8. sayfada)

Günümüzde Almanya birleşmeyle birlikte 80 milyona varan nüfusu, üstün teknoloji, gelişkin ekonomisi, giderek artan askeri gücüyle, yeniden emperyalist bir güç olarak dünyadaki yerini alıyor. Bu yıl içinde somut olarak gerçekleşmeye başlayan Avrupa Birliği, bu gelişmelere denk düşüyor. AET ülkeleri ve diğer Avrupa ülkeleri, Almanya'nın ekonomik, politik, askeri gücünü hesaba katmak zorunda kalıyor. Avrupa'da yayılmacı, hegemonyacı bir politika izleyen Alman emperyalizminin, Yugoslavya'nın bölünmesinde, Slovenya ve Hırvatistan'ı ilk tanıyan ülke olarak, bu ülkelere askeri-ekonomik yardımda bulunması, diğer tüm Avrupa ülkelerinin Yugoslavya konusundaki yaklaşımlarını etkiliyor. Fransa ile ortak Avrupa ordusu oluşturmaya ve Avrupa güvenliği konusunda belirleyici olmaya çalışıyor. 1996'da Müttefik güçlerin Almanya'daki varlığının sona ereceği düşünülürse, askeri açıdan da gelişecek olan Alman-

ya'nın elindeki ekonomik-tek-nolojik gücünü bu alanda seferber edeceğini söylemek pek yanlış olmayacaktır. ABD ve NATO'nun askeri gücü dışında Avrupa'da oluşacak böylesi bir ekonomik-askeri odaklaşma, Alman hegemonyacılığının gelişmesine hizmet edecektir. Yugoslavya'nın bölünmesi ertesinde Çekoslovakya'nın da bölünmesinde de Çekleri kışkırtarak başarılı olan Almanya, sosyal intikamcı bir politikayı da elden bırakmıyor. Volga Almanlarının yaşam standardının yükseltilmesi görünür gerekçesiyle, Rusya Federasyonu'na verilen büyük bölümü geri ödemesiz kredinin karşılığının ne olduğu, ADC devlet başkanı Honecker'in Almanya'ya teslim edilmesiyle açığa çıkıyor. ADC eski devlet başkanı ve ASBP eski MK Genel Sekreteri Erich Honecker, Alman emperyalizminin sosyal intikamcı politikalarının kurbanı haline getirilmek isteniyor. Alman emperyalizmi, sosyalizmden öcünü Honecker'in şahsından almak istiyor.

Emperyalist çıkarları doğrultusunda diğer emperyalist güç odaklarını da ürkütmeksizin sistemdeki yerini almayı programlayan Almanya, bu arada eski müttefiki Japonya ile de ekonomik-askeri-politik işbirliği ilişkisini geliştirme yolunda gayret sarf ediyor.

Sonuçta tüm bu gelişmeler, karşımıza güçlü bir ekonomiye, teknolojik birikime, dünyada gitgide artan bir politik ağırlığa, son savaş teknolojisiyle donanmış orduya sahip birleşik, milliyetçi, yayılmacı, adım adım IV. Reich'a doğru ilerleyen bir Almanya çıkartıyor. Emperyalist yeni dünya düzeninin egemen olduğu dünyamız, tek sistemlilik içinde ABD, Almanya ve Japonya'nın başını çektiği çok merkezliğe doğru ilerliyor. Çok merkezlilik, gelecek dönemlerde emperyalistler arası çelişkinin yoğunlaşarak büyüyeceğini gösteriyor. Emperyalistler arası çelişkinin köruklediği paylaşım savaşları gerçeği, dünyamızı yeni bir toplumsal devrim dalgasının eşliğine doğru götürüyor.

Yeni Reichstag Davalarına Hayır!

Alman emperyalizminin sosyalizmden öcünü

Erich Honecker'in şahsından almasına izin vermeyelim!

Haydi Erich Honecker'le dayanışmaya!

**Haydi komünist geçmişimize, bugünümüze ve yarınımıza
sahip çıkmaya!**

Birleşmeden IV. Reich'a Doğru

ALMANYA

1945 yılında İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesiyle birlikte Müttefik Devletler tarafından işgal edilen III. Reich (Hitler Almanyası), ABD-İngiltere ve Fransa ile SSCB'nin Avrupa'nın geleceği konusunda anlaşmazlığa düşmeleri üzerine iki ayrı parçaya bölündü. Kapitalist kampın denetimi altındaki topraklarda 1949 yılında Federal Almanya Cumhuriyeti (FAC) kuruldu. SSCB'nin denetimindeki topraklarda ise, komünistlerin yönetiminde, SSCB'nin de dolaysız katkılarıyla Alman Demokratik Cumhuriyeti (ADC) oluşturuldu. İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemi günümüze kadar iki sistemli olarak yaşayan dünyamız, 1945-1989 arasında bu iki sistemi temsil eden iki Alman devletiyle yaşamak durumunda kaldı.

1985 yılında Gorbaçov'un SSCB'de işbaşına gelmesiyle birlikte izlenen sağcı-revizyonist glasnost-prestroyka politikaları, dünyada 70 yıldır uygulanan bir sosyalizm pratiğine, özellikle de İkinci Dünya Savaşı sonunda ortaya çıkan dünya sosyalist sistemine son verdi. Gorbaçov'un izlediği "açıklık, yeniden yapılanma, demokrasi, barış, silahsızlanma" politikaları sosyalist sistemin çözülmesini, emperyalizmin denetim ve güdümü altında tek sistemli bir dünya düzeninin oluşmasını getirdi.

1989 yılında, SSCB ve sosyalist sistemdeki yıkımdan

payını alan ADC, "değişim" rüzgarlarına uzun süre dayanmadı. Honecker ve yönetici ekibi, ADC'nin 40. kuruluş yıldönümü ertesinde yönetimden ayrılmak zorunda bırakıldılar. İşbaşına gelen Egon Krenz ve ekibiyle birlikte emperyalist ABD ve özellikle de FAC'nin müdahaleleri sonucunda 1989'a kadar Almanya'yı sembolik olarak da olsa birbirinden ayıran Berlin Duvarı yıkılmaya ve Batı'ya olan sınırlar açılmaya başlandı. Değişen ADC'de ilk "serbest seçimlerde", muz, kola, tüketim ve kapitalizm vaad eden muhafazakar sağ, komünistler karşısında büyük bir başarı elde etti. Ardından FAC'nin ADC'yi ilhak etmesi ile iki Almanya'nın kapitalizm temelinde birleşmesi gerçekleşmiş oldu.

FAC'de yönetimde bulunan gerici sağ muhafazakar CDU, ADC'nin tarih sahnesinden silinmesi ve yıllardır Alman faşistlerinin hayali olan birleşmeyi gerçekleştirmesi ile birlikte, büyük bir politik atağa kalktı. Yıllardır gerçekleştirilemeyen sosyal-ekonomik politik tedbirler adım adım uygulanmaya başlandı. Sosyal güvenlik, kürtaaj, ilticacılar, yabancı emekçiler, vergiler, eğitim gibi birçok konuda bugüne kadar elde edilmiş birçok hakkı teker teker budanmaya başladı. Birleşik Almanya'ya güçlü bir yeni sağ dalga egemen oldu.

Gerici Helmut Kohl yöne-

tim, birleşme sonrasında, ülkenin yoğunlaşan sosyal-ekonomik sorunları karşısında çaresiz kaldı. Birleşme sürecinde ADC halkına vaad edilen iş, konut, eğitim, "özgür" tüketim konularında sistemin çözümsüzlüğü iyice belirginleşti. 1992 ortalarında işsizlik had safhaya çıkarken, konut açığı 3 milyona yaklaştı. Hayat pahalılığı yüzde 4, yüzde 5 gibi bir oranla yükseliyor. Eski ADC'de konut kiralari eskiye oranla yüzde 800- 900 arttı. Kapitalist Almanya birleşme sonrası insanlara "özgür" muz ve kola tüketimi dışında, işsizlik, konutsuzluk, pahalılık ve sefaletin dışında hiç bir şey veremedi. Bu sorunların açmazı içindeki kapitalist sistem, bilinçli olarak ülkede milliyetçiliği körükledi. Bunun doğal sonucu olarak yabancı düşmanlığı ülkenin günlük yaşamına girdi. Gerçekte ise tüm bu ekonomik-sosyal açmazda bir günah keçisi gerekiyordu. Alman halkının giderek artan hoşnutsuzluğuna karşı fatura yabancı işçilere ve politik sığınmacılara çıkartıldı. Faşist Hitler Almanyası'nı anımsatır görüntüler, artık günlük hayatta sıkça rastlanırlmaya başladı. Alman faşistlerinin konutları kundaklaması, yabancı emekçi ve sığınmacıları öldürmeleri, bombalamalar olağanlaştı. Almanya'da tarih tekrerrür mü ediyor sorusu sıkça sorulmaya başladı.

(Devamı bir önceki sayfada)